

Hana Stýblová - scénář

Paní Hana Stýblová se narodila 4.12.1957. Od dětství se chtěla stát učitelkou. Narodila se však do doby, kdy kádrové posudky měnily osudy tisíců lidí, jako mávnutím kouzelného proutku.

17:36 – 17:57 (1.)

Takže, já, když jsem chtěla jít na gymnázium, tak přijímací zkoušky jsem udělala na poprvé, ale přijata jsem nebyla. (A to je možná takový náznak, nebo příklad toho, jak nebylo úplně jednoduché, když si měla nebo někdo měl, jak se říkalo škraloup. To znamená, škraloup nebyl na mlíku, ale byl v rodině.)

18:07 – 18:25 (1.)

Mě v sedmdesátých letech emigroval strejda do Ameriky, takže to byl jeden problém a druhý problém byl, že můj děda byl v Plzenci pekařem. To znamená, byl živnostník, nebyl dělnická třída.

Štěstěna však stála na její straně.

19:16 – 19:45 (1.)

Dost často se ti v životě stane. Že i ve špatné situaci je i někdo, kdo ti z té situace pomůže. A předtím, jak jsem říkala, že můj tatí trénoval fotbal nebo hrál fotbal v Plzenci a v té brance stál předseda MNV (Místního národního výboru nebo Městského, protože Plzenec je město). A ten mě tam dostal.

Po maturitě si podala přihlášku na pedagogickou fakultu.

22:04 – 22:30 (1.)

Přijímací zkoušky jsem udělala, ale byla jsem nepřijata, protože... Pro nedostatek místa, tam vždycky napsali a měla jsem tam napsáno (z toho uličního, jo, uliční výbor komunistické strany, že zase dělal posudek), že můžu jít na kteroukoliv vysokou školu než na pedagogickou, abych neměla špatný vliv na děti.

Opět sehrálo velkou roli štěstí. Přes přítelkyni se dozvěděla o volném místě učitele ve Kdyni, kam také jako nekvalifikovaný pedagog nastoupila a kde strávila krásný rok jako učitelka 4.třídy, cvičitelka v Sokole a nápověda v ochotnickém divadle. Podala novou přihlášku a díky posudku, který byl odeslán ze Kdyně byla přijata na vysněnou školu.

25:45 - 25:57 (1.)

Když jsem promovala, tak mi to řekl pan děkan Brychta, že se v životě musí něco překousnout, ale vždycky se dosáhne toho svého cíle.

V roce 1985 po zkušenostech z několika základních škol dostala umístěnku do ZŠ v Božkově, kde se v roce 1990 stala ředitelkou. Ve snaze zreformovat postkomunistické školství se podílela na založení ředitelského klubu Princip, který v Plzni funguje dodnes.

17:33 – 18:14 (2.)

Většina ředitelů tam bylo nových. Řada ředitelů tam byla z těch, kteří tu svoji profesi učitelkou dělat nemohli, já takových lidí znám celou řadu. Řídili tramvaj, topili v kotelně, měli autoškolu nebo dělali učitele autoškoly, tak ti se po těch dvaceti letech do toho školství vraceli. Ale musím říct, že ty první tři roky snad byli nejhezčí, protože jsme dělali něco nového, chtěli jsme ty školy prostě posunout od toho komunismu někam jinam a nebylo tolik administrativy.

Ještě vzkaz budoucím generacím.

21:21 – 21:44 (2.)

Asi abychom se nevzdávali, aby jsme nebo aby vy jste jednou, si nemysleli, že všechno, pokud to není hned, že to nepřijde. Ono to přijde, pokud to chceš, pokud ten cíl v sobě máš, tak někdy ta cesta je prostě delší, ale pak to možná za to víc stojí.